

Ο αδούλωτος δούλος.

Κάτσε κάτω αναίσθητε. Σιωπή.
Μισοκόπηκε η φωνή στα χείλη του δούλου. Μα γιγαντώθηκε μέσα του το μίσος, το απέραντο και τα στήθεια του επάλλοντο από ένα ακατανίκητο πάθος, πάθος εκδίκησης.

Σαν αστραπή πέρασε από το νου του η ιδέα να ορμήσει πάνω στον άτιμο και να τον ξεσχίση, να τον κάμει χίλια κομμάτια, να πιη όλο του το αίμα αν μπορούσε. Κι ύστερα..... και ύστερα να πάει στην Αστυνομία και να παραδοθεί. Τα μάτια του άστραψαν (τρομακτικά). Ήταν έτοιμος να ορμήσει, όταν ... Δε μου ντρέπεσαι αναιδέστατε συνέχισε στον ίδιο θυμωμένο κι' απαίσιο τόνο, η φωνή του κυρίου του. Δούλε, δούλε, δούλε βρυχύθηκε σε έξαλλη παραφορά. Δούλε κραύγασε με τρομερή φωνή. Πως τολμάς εσύ δούλε ν' ανακατώνεσαι. Πνίγηκε στα στήθεια του και άλλη λέξη δεν έβγαινε από τα χείλη του που έτρεμαν από θυμό. Μα αυτή η λέξη αυτή του στάθηκε σωτήρια. "Δούλε", σκέφτηκε ο δούλος. Είμαι δούλος μα αδούλωτος, γιατί αν αυτή τη στιγμή είμαι ελεύθερος να σκεφθώ και να διευθύνω το λογισμό μου αυτός είναι δούλος των ορμών και των παθών του. Και σαν τέτοιος είναι κτήνος.

Γιαρηγορήθηκε με αυτή τη σκέψη και αναγαλίασε η ψυχή του και πλημμύρισε από αγαλλίαση ανέκφραστη το σώμα του και μια γλυκάδα υπέροχη απλώθηκε στα ηλιοκαμένο του πρόσωπο. Σαν κεραυνός κτύπησε το δούλο κύριο η μορφή του αδούλωτου δούλου.

Και όσο πιο πολύ νευρίαζε αυτός και θύμωνε και βλαστημούσε τόσο πιο πολύ γλυκιά γινόταν η μορφή του δούλου τόσο πιο υπέροχη, τόσο πιο γαλήνια και συμπαθητική.

Μα η σκηνή αυτή έφτασε στο απροχώρητο. Ο θυμός του δούλου κυρίου έφτασε στο κατακόρυφο. Και ξέσπασε άγριος. Αύριο παλιοτόμαρο να πάρης τα ρούχα σου και να πας στο διάολο.

Χωρίς μιλιτιά αποτραβήχτηκε ο δούλος. Άλλωστε γιατί να μιλήσει, Να του πει πως αυτό που έκανε ήταν ατιμία, αίσχος στην μνήμη του θαμένου άνδρα που του κουρέλιαζε κάθε

Όχι. Στα θηρεία δεν μιλούν.

Αποτραβήχτηκε λοιπόν, τράβηξε σε μια παράμερη γωνιά και βυθίστηκε στες σκέψεις του.

Σαν αστραπή πέρασε από το νου του όλη η προηγούμενη του ζωή. Θυμήθηκε που μικρόν ακόμα οι γονείς του τον στείλανε να ξενοδουλεύει, θυμήθηκε τον άδικο χαμό του πατέρα του στον πόλεμο, χαμό που στάθηκε η κυριότερη αφορμή της σημερινής του κατάντιας. Θυμήθηκε το θάνατο της μάνας του, της καλής του Μάνας, που πέθανε τρεις μήνες ύστερα από το θάνατο του πατέρα του, από τη λύπη της ίσως. Και σαν κανονιές βρόντησαν στα φτια του, τα τελευταία της λόγια. Παιδί μου νάσε τίμιος κι' αν θέλεις νάχεις καλά υστερινά.

Καυμένη μου Μάνα σκέφτηκε και

εργατικός. Μα οι άνθρωποι είναι κακοί και μισούν ένα σαν το βλέπουν να προοδεύει και θέλουν πάντα το κακό του. Μισούν το ΚΑΛΟ και θέλουν το ΚΑΚΟ. Ω! ναι, γιατί να χαιρόμαστε στο κακό και να συκοφαντούμε τους άλλους. Και γιατί να μισούμε. Μα όχι εγώ δεν μισώ κανένα. Εγώ αγαπώ όλους. Μόνο λυπούμαι τους ισχυρούς που τιμωρούν άδικα και επιβάλλουν το κακό και παινεύω τους ανίσχυρους που ενώ έχουν δίκαιο και είναι καλοί τιμωρούνται. Μα σκύψε ω ανίσχυρε το κεφάλι μπρος στον ισχυρό και περιφρόνα τον. Μη δικαιολογηθής με δίκαια λόγια ορθά. Όσο πιο ορθά είναι τόσο πιο μάταια. Η καλύτερη απάντηση στα χέρια σου είναι η περιφρόνηση. Και τότε το μεν δικό σου σώμα είναι ταπεινωμένο μα η ψυχή σου είναι περήφανη ενώ το αντίθετο για τους άλλους. Το σώμα τους είναι περήφανο μα η ψυχή τους είναι ταπεινωμένη.

Με αυτές τες σκέψεις σηκώθηκε ετοίμασε τα ρούχα του και ήταν έτοιμος να φύγει.

Ναι να φύγει. Να βρει αλλού την τύχη του. Μα την ώρα που ήταν έτοιμος να βγει στο δρόμο μια σκέψη του ήρθε απότομα στο κεφάλι. Στράφηκε πίσω πήρε μια κόλλα χαρτί και με τα κατσουβέλλικα του χάραξε αυτά τα λίγα:

Την ώρα που ήμουν έτοιμος να βγω από το σπίτι εσένα θυμήθηκα. Και επειδή πιθανό να μη σε ξαναδώ σκέφτηκα πως είχα χρέος να σου πω για μια ακόμη φορά μερικά λόγια και αν θέλεις άκουσέ τα. Ήθελα να σου πω πως δεν λυπούμαι τον εαυτό μου μα εσένα. Και μιας και εγώ θυσιάζουμε, λυτρώσου εσύ. Μη σκεφτείς εμένα. Δεν είπα τίποτε σε κανένα. Μόνο σκέφτου τον εαυτό σου και τες ευθύνες που έχεις απέναντι στον πεθαμένο. Ξέχασε ότι έκαμες, προσπάθησε να διορθώσεις το λάθος σου και να γαλημέψεις τη ζωή σου.

Αλλά σε ορκίζω στο θεό. Σταμάτα. Μην προχωρήσεις σε άλλα τερατουργήματα. Μην παρασύρεσαι από το θηρίο.

Αντίο για πάντα. Φεύγω και μακριά παίρνω κάθε μυστικό.

Με αγάπη

Μιχάλης.

Δίπλωσε το χαρτί, πήρε ένα φάκελλο, τόβαλε μέσα και ήταν έτοιμος να το κλείσει. Μα όχι κάτι τον συγκρατούσε. Το ξαναδίπλωσε, το διάβασε ακόμα μια φορά. Τρέμανε τα χέρια του, δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια του.

Δεν ήξερε τι να κάνει. Μα στο τέλος πήρε την απόφαση. Έκλεισε το φάκελλο, τον έβαλε σε κατάλληλη θέση έτσι που να τον δει μόνο η κυρία του και τράβηξε μακριά.

Ήταν νύχτα. Το σκοτάδι άρχισε να σκεπάζει τη φύση. Μα το σκοτάδι της ψυχής του ήταν πιο σκοτεινό πιο τρομερό πιο φρικιαστικό.

Η φωνή μιας κουκουβάγιας ακούστηκε.

Στη ψυχή του το κρώξιμό της αντήχησε σαν προμύνημα ηθικού θανάτου.....

Με μαύρες σκέψεις απομακρυνόταν.

Μα όσο πιο πολύ έφευγε μακρύτερα, τόσο πιο πολύ ήθελε να στραφεί. Ένοιωθε μέσα του πως ήταν υπόλογος θυμήθηκε τα τελευταία λόγια του καλού του Κυριάκου. Που τόσο τον αγαπούσε.

Σε θέλω του είπε να ζήσεις μέσα στο σπίτι μου και να προσέχεις το παιδί μου. Νάσε πατέρας του. Και τώρα. Μαύρη λύπη τον ξανακυρίεψε. Τώρα ήταν άλλου η φωνή που ακουόταν και κυριαρχούσε στο σπίτι. Και αυτός ο άλλος ήταν θηρίο. Ήταν ένας άνθρωπος με ανθρώπινης μικροπρέπειας διαθέσεις. Ένας κτηνώδεις τύπος που προσπαθούσε να παραπλανήσει την καλή του κυρία που είχε σοβαρούς λόγους να μην παντρευτεί μόνο και μόνο για να βάλει χέρι στη μεγάλη της περιουσία. Και τα κατάφερε. Τα κατάφερε παρόλο που αυτός στάθηκε υπερασπιστής της τιμής της Κυρίας του. Μα δεν τον ένοιαζε και τόσο πολύ η περιουσία. Βασανιζόταν στη σκέψη των βασάνων που θα υπέφερε η τόσο καλή του κυρία.

Χαμένος μέσα σ' αυτές τες σκέψεις απομακρυνόταν από το σπίτι που έζησε τόσο ευτυχισμένος.

Και τώρα ήταν τόσο δυστυχισμένος.....

Όχι σε καλύτερη ψυχική κατάσταση βρισκόταν η κυρία του. Μόλις διάβασε το κρυφά βαλμένο γράμμα ένας κόσμος επαναστάτησε μέσα της.

Βγήκαν από το υποσυνείδητο όλες οι κρυμμένες ιδέες της και για πρώτη φορά σκέφτηκε τι πραγματικά έκανε. Μπροστά στην τολμηρά πράξη του Μιχάλη ένοιωσε τι άδικο είχε.

Έδιωχνε μακριά τον πιστότερο υπηρέτη του άνδρα της. Μόνο και μόνο γιατί αυτός τόλμησε να υψώσει παλληκαρίσια το κορμί του και να την γλυτώσει από το δρόμο που Ω είναι τρομερόν και να το σκεφτείς.

Φώναξε αμέσως διάφορους γνωστούς της και τους έστειλε παντού να βρουν το Μιχάλη και να τον φέρουν οπωσδήποτε πίσω.

Κι ύστερα ρίχτηκε σε μια πολυθρόνα και βυθίστηκε στες τυρρανιστικές της σκέψεις. Σ' αυτή τη στάση αποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε αντίκρουσε το Μιχάλη να κάθεται σκεπτικός απέναντί της σε μια καρέκλα. Και ξαφνικά τα θυμήθηκε όλα.

Ἐπρεπε να μείνεις πάντα κοντά μου αφού ἤξερες πως εἶχε τόσο δίκαιο. Ἀλλά γιατί να σου μιλάω ἔτσι. Γιατί να λέω για σένα λόγια που ἔπρεπε να τα πεις εσύ για μένα' Ω Μιχάλη' Πάντα θα σ' ευγνωμονώ. Και τώρα θα μείνεις πάντα στο σπίτι μου. Κινδύνευσες για τη δική μου σωτηρία και αυτό εἶναι αρκετό. για να με σηκώσεις.

Τώρα σηκώσου για να μου δείχνεις πάντα το δρόμο του καλοῦ και της αληθινῆς ευτυχίας.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΗ